

Kázání v neděli 18. 6. 2017 (Ester Čašková)

Mk 4,26-29

Jak vidíte budoucnost církve, budoucnost tohoto sboru a třeba i víru ve své rodině? Není to zrovna k jásání. Spíš je nám smutno a možná i úzko. Působení církve je hrozně neefektivní. A tak se člověk ptá: děláme něco špatně? Jsme málo misijní?

A možná to občas vede až k nejistotě, jestli naše naděje není planá. Jestli nemají pravdu skeptici, když tvrdí, že už dál nic nebude. Uskuteční se to ohlašované Boží království, když se už tolik století nic neděje? Není víra nakonec jen útěcha v bezmoci? Přitakávají tomu prázdné lavice v mnoha kostelích i pohled na svět, který si jde vlastními cestami a na Boha nedbá.

Když Ježíš vykládá tohle podobenství, je mu nejspíš také úzko. Ví, že konec jeho života se blíží. Pašije jsou na dohled. A tak podobenství o zasetém zrně má i pro něj osobní význam. Zasévat semena – to je vždycky nejdřív ztráta a nejistota. Zahrabete je do země a dlouho není nic vidět. Nic se neděje. A musíte dokonce počítat s rizikem, že z toho ani nic nevzejde. Že to bylo marné.

Ovšem zkušenost říká, že smíme počítat s Božím darem života. Navzdory všemu riziku a ohrožení život nekončí, je vždycky znovu darován. I po válkách se rodí děti, na polích vyrostou úroda a do církve přicházejí noví lidé. A proto bez ohledu na ztráty rozsévá se. Je pravda, že mnoho semen nepřinese žádnou úrodu, byla vyseta zbytečně: postarali se o ně ptáci, na skalnaté půdě uschla nebo je v růstu udusilo trní. Kolik různých pokušení a ohrožení čeká člověka i na jeho cestě víry. I v tomto kostele bylo pokřtěno mnoho lidí, kteří se ztratili a nejsou tu. Bylo to marné?

Pro hospodáře ani takové ztráty nejsou důvodem, aby přestal sít. Má znovu a znovu naději, že občas nějaké zrno vzejde a je z něj užitek, který převyšuje všechny ztráty. Vy tu jste. Hospodářova odvaha se vyplácí. Dobré semeno vzejde, roste a dává úrodu.

Nedá se to ovšem mechanicky propočítat, jak my to rádi děláme, abychom o té efektivitě měli přehled. Nikdy se nedá říci – tolik semen zaseju a tolik obilí sklídím. Úplně nesmyslně by znělo, kdybych řekla: tolikrát budu kázat a tolik a tolik lidí uvěří. Život – i život z víry je vždycky nový zázrak. Překvapení a radost.

A stejným zázrakem je příchod Božího království. Nemůžeme ho registrovat, evidovat, sledovat a kontrolovat. Není statisticky uchopitelné ani vypočitatelné. Boží dílo ve světě se děje, ale děje se skrytě. Není to nutný důsledek nějakého vývoje. Víte, že víra se nedá v dětech ani vychovat ani předat jako dědictví. Je to vždycky trochu tajemné a s podivem, že někdo uvěří.

A zrovna tak tajemný a trochu s podivem je příchod Božího království. Modlíme se, aby přišlo, ale není na našich modlitbách závislé. Jakože by Boží království nepřišlo, kdybychom neprosili. Boží dílo nezastavíme, když ho nebereme na vědomí a žijeme si po svém. Tak, jako země dělá svou práci a zaseté semeno roste, tak Bůh dělá tu svou a jeho království se blíží. My nevidíme, jak klíčí s roste semeno v půdě. A i kdybychom to viděli, ničím k růstu semínek nemůžeme přispět. Boží působení není pod naší kontrolou, zůstává tajemstvím. Ale je to tajemství s dobrým koncem. Není třeba se bát. O tom chce tohle podobenství přesvědčit všechny, kdo jsou zvikláni a nejistí.

I kdyby všechno vypadalo jako krach, Bůh má zaseto. Svoje dílo začal a dovede ho až do dobrého konce. Nevzdá se svého plánu spasit svět.

My si ovšem připadáme – a právem – jako Boží spolupracovníci a při pohledu na svět i církve máme pocit, že to zdržování Božího příchodu je naše vina. Bůh nás přece potřebuje. A když my ve své víře a v misii selháváme, máme dojem, že příchod jeho království je ohrožen. A tak jsme nervózní, sčítáme lidi a hrozíme se úbytkem členů a bojíme se o budoucnost církve.

Buď v klidu, říká tohle podobenství. Je to jinak. Jestliže máš zaseto, musíš tomu dát čas, čekat, nechat to růst. Ničemu nepomůžeš, když se budeš snažit nakukovat do hlíny nebo malé rostlinky povytahovat. A sklizeň? – To už vůbec není tvoje práce.

Pro faráře je někdy obtížné, že mnoho let zasévá, nic nevidí a sklízí teprve někdo další. Ale celé to pole je přece Boží, není moje. A proto i moje a naše zodpovědnost má svoje hranice. Tohle podobenství to ukazuje naprosto jasně. Žádné rychlení, žádný nátlak tady nepomůže, leda věc pokazí. Boží vláda ve světě je jeho věc. A my musíme dát pozor na to, že církve není Boží království. A když se nám zdá, že to s církví jde s kopce, neznamená to konec Božího díla. Nemůžeme sice nic urychlovat, ale nemůžeme nic ani zbrzdit. Nejsme

zodpovědní za příchod Božího království.

To ovšem vypadá jako návod k lenosti a pasivitě. Nic nedělat, protože Boží království prostě přijde automaticky. Ale tahle jistota rozhodně není návod k ležení na gauči. Když Bůh dělá to svoje, máme i my dělat to svoje.

Církev přece nejedná proto, aby Boží království přišlo, ale PROTOŽE přichází! To je naprosto zásadní rozdíl! A tím je také jasně vymezený náš úkol.

My jsme tu od toho, abychom Boží nezvratitelné dílo lásky dosvědčovali – slovem i skutkem. Zvěstováním i službou. Nemáme se snažit svět spasit! To už Kristus udělal! Naším úkolem je postarat se o to, aby se o tom dozvěděli lidé kolem nás. Aby se dozvěděli, že Boží království je realita, ke které jsou také pozváni. Spasení světa nezávisí na nás. Na nás závisí šíření dobré zprávy o tom, že byla přemožena vláda zla a hříchu. Že Bůh miluje svět i tebe. A že má naději i pro beznadějně případy.

Takže ani misijní aktivitou ani žádným nátlakem Boží dílo neurychlíme.

Lhůta, kterou Pán Bůh pořád ještě dává a prodlužuje, ta je k našemu dobru. Abychom ještě stihli oslovit další lidi a evangelium jim vyřídít. Aby měli možnost uvěřit i ti, kteří zatím stojí opodál. Ale to, co Bůh na zemi začal, to už se nezastaví. Nemusíme Bohu dávat žádné termíny, příchod božího království je v jeho režii..

Nevím jak vy, ale já si to uvědomuji, jako veliké osvobození. Ani budoucnost církve ani spasení světa není na nás! Máme svou zodpovědnost v tom, že budeme dosvědčovat, co už Bůh udělal a s důvěrou čekat, že to, co začal, také dokončí. Až sem je to samé plus, samá pozitivita.

Ale nakonec, *když úroda dozraje, hospodář pošle srp, protože nastala žeň.* To je ta závěrečná fáze. Konec světa a soud. A nám trochu zatrne.

Je to opravdu něco, co s chutí vyhlížíme? Často i věřící lidé říkají: Já vlastně nevím, jestli mě Bůh do nebe přijme. Vždyť já si to nezasloužím! A ze soudu mají strach, protože si jsou vědomi svých nedostatků, slabé víry, opakovaných provinění. Jak to bude? Nebo je to jen strach z naprostého konce? Když dojde na tohle lámání chleba – jak je to s naší vírou? Jsme opravdu přesvědčeni, že nás Kristus svou obětí zachránil, tedy spasil? Nebo si tím nejsme jisti?

Evangelium říká jasně: Bůh se prosadí. Nepřenechá svět chaosu ani žádným zlým silám. Při křtu přijímáme Boží vládu nad sebou každý jednotlivě. Ale při skonání času, při soudu získá Boží vláda univerzální rozměr. Bude platit pro všechny – i pro ty, kdo se jí dosud bránili. Bude jasné, komu patří vítězství a budoucnost.

Na konci nebude žádný boj dobra a zla, jak nám to líčí všelijaké sci-fi. Tenhle boj už přece vybojoval Kristus na kříži! Zlo dostalo, co chtělo. A teď už nemůže mít žádné další nároky. Teď už je na místě pokojné zrání a sklizeň. Žádný boj. Bůh zasel dobré semeno a těší se na úrodu, kdy naplno uskuteční svoje plány se svým stvořením a už mu to nikdo nepokazí. Ukončí bezpráví a ujme se vlády nad tím, co je jeho: svět i celé stvoření.

První křesťané čekali tenhle den s velikou touhou a modlili se Maranatha! Pane přijď už! A naplň svět svou láskou. Uspořádej ten chaos. Ukaž, že láska vítězí a zlo nemá šanci. Vždyť takovou vládu si všichni přejeme. To nové stvoření, jak ho viděl Jan: *"Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, ⁴ a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo."* (Revelation 21:1-7)

A tak Pane přijď. Těšíme se. amen